

‘Ο Φουκέ διέταξε τοὺς χωροφύλακας ν’ ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸν προθάλαμον.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; εἶπεν ὁ Φουκέ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς ἡρεθισμένης γυναικὸς, ἥτις γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἱερωνύμου ἠδυνάτει νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα ὑφ’ ὧν ἐπιέζετο ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά της.

— Σημαίνει, ἀπήντησεν ἐγειρομένη καὶ ἀγρίως ἀτενίζουσα τὸν Φουκέ, ὅτι πρέπει νὰ μ’ ἀκούσης.

— Ἀκούω.

— Εἶχον ὑποσχεθῆ, Φουκέ, νὰ κερδίσω τὴν καρδίαν τοῦ ἱερωνύμου Λεγκράνζ.

— Ναι.

— Ἐρώτησέ τον εἰς τὸ κατώρθωσα.

— Πρὶν ἢ ἐρωτήσῃ, εἶπεν ὁ ἱερώνυμος, ἐγὼ θ’ ἀπαντήσω. Δὲν ἐκέρδισες τὴν καρδίαν μου. Ἐγὼ τὴν ἔδεσα εἰς τοὺς πόδας σου· καὶ εἶνε ἀκόμη ἰδική σου, καὶ θὰ ᾔνε ἕως οὗ πᾶν πᾶν νὰ πάλλῃ.

— Δὲν ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν, Φουκέ, νὰ τὸν φέρω εἰς μάλωτον εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ ἔρωτος εἰς Παρισίους καὶ νὰ τὸν θέσω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου ; εἶπεν ἡ Μαρία.

— Ναι.

— Ὡστε ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολήν μου ;

— Ἀκριβέστατα· ἀλλὰ διατί μὲ κωλύεις τὴν στιγμὴν ταύτην ;

— Ἄκουσε, Φουκέ· κερδίζουσα τοῦ ἱερωνύμου Λεγκράνζ τὴν καρδίαν ἀπώλεσα τὴν ἐμήν. Ἀγαπῶ τὸν ἱερώνυμον Λεγκράνζ.

— Μαρία ! Τί ἀνόητος ἰδιοτροπία αὕτη !

— Σοὶ λέγω ὅτι ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ! Εἶνε ὁ θεὸς ἐν λατρείῳ. Ἡ μεγαλοφυΐα του, ἡ εὐγλωττία του, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀρετὴ του, ἡ εὐγενὴς φύσις του, ἦσαν ἀνώτερα τῆς ἀπαιτήσεως μου. Ὡς ἡ μυῖα ἥτις θέλουσα νὰ σταματήσῃ τὸν δρόμον τοῦ ἐλάφου παρεσύρθη ἀγνοοῦσα ποῦ. Τὰ ψεύδη, δι’ ὧν ἐπόθουν νὰ τὸν ἐξαπατήσω, μετεβάλλοντο εἰς ἀλήθειαν ἅμα ἔφθικον εἰς τὴν